

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 64.579 van 18 februari 1997
in de zaak A. 66.823/VII-13.562.**

In zake : de b.v.b.a. BISCUITERIE STAR,
gevestigd te ZWIJNDRECHT,
Lindenstraat 18

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. BISCUITERIE STAR op 13 december 1995 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 5 oktober 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende weigering van de milieuvergunning voor het hernieuwen en uitbreiden van een inrichting voor het vervaardigen van koekjes te Zwijndrecht, Lindenstraat 18;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 6 september 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 oktober 1996, datum waarop de zaak sine die wordt uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 18 oktober 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 november 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. AERTS, die loco Advocaat M. DEWISPELAERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van de Adjunct van de directeur E. DE LAETER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1. Op 7 december 1989 wordt aan de verzoekende partij voor de exploitatie van haar koekjesfabriek een uitbatingsvergunning verleend door de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

Die vergunning werd echter slechts toegestaan voor een beperkte termijn van drie jaar, om de exploitant in de mogelijkheid te stellen uit te zien naar een geschikte vestigingsplaats.

2. Pas op 30 januari 1995 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot "hernieuwing" van de vergunning tot uitbreiding van de inrichting.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zwijndrecht verleent met een besluit van

18 april 1995 de gevraagde vergunning tot 7 december 2000.

3. Op 15 mei 1995 stelt Werner VAN DE LEEST als bewoner van een naastliggende woning en als afgevaardigd-bestuurder van de n.v. WEMAL beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen tegen die vergunning.

Op 29 mei 1995 wordt dit beroep ontvankelijk en volledig verklaard.

Op 24 augustus 1995 wordt de beslissingstermijn met een maand verlengd.

4. De verwerende partij neemt op 5 oktober 1995 het bestreden besluit, waardoor het beroep wordt ingewilligd, het beroepen besluit opheffen en de vergunning geweigerd.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als eerste middel opwerpt :

"II.1. Eerste Middel genomen uit de schending van artikel 23 § 3 Milieuvergunningsdecreet en de schending van artikel 50, 1, c van Vlarem I, waarbij wordt voorzien dat een beslissing van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van de Provincie Antwerpen binnen een termijn van 10 kalenderdagen na de datum van de beslissing een voor eensluitend

verklaard afschrift van de beslissing bij per post aangetekende zending of bij afgifte tegen ontvangstbewijs ter kennis wordt gebracht van de exploitant.

Doordat dit, in casu de betekening van de beslissing aan de exploitant, aan verzoekende partij werd overgemaakt bij aangetekend schrijven verzonden op 24/10/95, en zo verzoekende partij bereikte op 25/10/95.

Terwijl de betekening had dienen te gebeuren binnen de 10 dagen vanaf de beslissing, dit wil zeggen vanaf 5/10/95 en derhalve ten laatste op 15/10/95.

Aangezien dit in casu niet gebeurde.

Aangezien de constante rechtspraak van Uw Raad stelt dat de in artikel 50, 4°, c van Vlarem I voorziene termijn van 10 dagen, een vervalttermijn is (R.V.S., nr. 43.177, MAES, 3 juni 1993 en R.V.S. nr. 45.334, STALLAERT, 16 december 1993, Arrest nr. 47.825, LENDERS, 9 juni 1994).

Aangezien Uw Raad hierbij terecht stelt dat de rechtszekerheid vereist dat de in beroep genomen beslissing tijdig ter kennis van de aanvrager wordt gebracht.

'...dat bij gebreke van betekening van een beslissing binnen een termijn van vier maanden en 10 kalenderdagen na ontvangst van het beroep, de vergunningsaanvrager er rechtmatig kan van uitgaan dat de vergunning stilzwijgend werd verkregen...' (Arrest RVS, nr. 4177, MAES)

Dat in casu de termijn van vier maanden reeds met een maand werd verlengd conform artikel 23bis Milieuvergunningsdecreet, door de Bestendige Deputatie.

Aangezien verzoekende partij er dan ook rechtmatig mocht van uitgaan dat de vergunning stilzwijgend verkregen was";

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota repliceert dat haar bestreden beslissing tijdig werd genomen;

Overwegende dat artikel 23, § 3, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) betrekking heeft op de termijnen voor het instellen van het administratief beroep; dat artikel 50, § 1, c, van het besluit van 6 februari 1991 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) betrekking heeft op de

termijn voor het meedelen van de ontvankelijkverklaring van een administratief beroep; dat op het eerste gezicht niet valt in te zien hoe voormelde bepalingen kunnen zijn geschonden op de wijze vermeld in het middel; dat dit dan ook niet ernstig is;

Overwegende dat het tweede middel als volgt luidt :

"2. Tweede Middel genomen uit de schending van artikel 49 § 2, tweede lid, 1e van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd 6/2/91 (Vlarem I) dat voorschrijft dat bij het beroepsschrift een voor eensluidend verklaard afschrift van het in artikel 31 § 3 van Vlarem I bedoelde attest dient gevoegd.

Doordat nergens uit het beroepsgrievenschrift zoals overgemaakt door de beroepsindiener, Dr. VAN DE LEEST, blijkt als zou dit gevoegd geweest zijn.

Terwijl de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van de Provincie Antwerpen het Beroep desalniettemin ontvankelijk heeft verklaard.

Dat de bedoeling van dit attest erin bestaat de overheid in staat te stellen te onderzoeken of het beroep al dan niet tijdig werd ingesteld.

Aangezien het beroepsschrift uitdrukkelijk als bijlage vermeldt, en tevens is aangehecht, het bewijs van betaling van de dossiertaks.

Aangezien noch in het artikel 31 § 3 Vlarem I bedoelde attest, wordt vermeld als bijlage, noch werd aangehecht.

Aangezien de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van de Provincie Antwerpen dan ook ten onrechte het door Dhr. VAN DE LEEST ingediende Beroep ontvankelijk heeft verklaard";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Artikel 31 §3 van Vlarem I bepaalt :

'Op de dag dat tot de in §2 bedoelde aanplakking van bekendmaking, en in voorkomend geval, tot de in artikel 36,5°,b) bedoelde verzending wordt overgegaan, maakt de burgemeester een attest op dat deze aanplakking en in voorkomend geval, voormelde verzending bevestigt.

Op eenvoudig verzoek levert het gemeentebestuur een voor eensluidend verklaard afschrift van dit attest af aan alle personen en instanties die overeenkomstig de bepalingen van onderhavig besluit

gemachtigd zijn beroep aan te tekenen tegen de bekendgemaakte beslissing'.

Artikel 49, §2, 2de lid, 1° van Vlarem I bepaalt dat bij het beroepschrift 'een voor eensluidend verklaard afschrift van het in artikel 31 §3 (...) bedoelde attest' dient te worden gevoegd.

In casu was het bedoelde attest niet bijgevoegd bij het beroepschrift van de heer VAN DE LEEST.

De door de Bestendige Deputatie gemachtigde ambtenaar heeft het beroep ontvankelijk en volledig verklaard; het 'attest van aanplakking en van betekening van de beslissing van het schepencollege' was bijgevoegd bij het voor eensluidend verklaard afschrift van het collegebesluit dat aan het provinciebestuur aangetekend werd verzonden op 26 april 1995.

In het door het provinciebestuur ontvangen attest van aanplakking wordt vermeldt dat de beslissing van het schepencollege van 18 april 1995 aan de bevolking ter kennis werd gebracht bij middel van aanplakking op 26 april 1995 en dat inzage van het volledige besluit mogelijk is vanaf 27 april tot 27 mei 1995.

Op basis van dit attest kon de gemachtigde ambtenaar van de Bestendige Deputatie er terecht vanuit gaan dat het beroep dd. 15 mei 1995 tijdig werd ingediend.

Noch Vlarem I, noch het Milieuvergunningsdecreet voorziet een sanctie wanneer het bedoelde attest bij het beroepschrift ontbreekt.

Bij het ontbreken van het bewijs van betaling van dossiertaks daarentegen wordt in artikel 19bis van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 bepaald dat het ingediende beroep van rechtswege onontvankelijk is.

De wetgever achtte het blijkbaar niet nodig om een sanctie te voorzien voor het ontbreken van het vereiste attest van aanplakking bij het beroepschrift;

Het tweede middel is niet ernstig";

Overwegende dat de verwerende partij niet ontkent dat bedoeld attest niet bij het beroepsschrift van Werner VAN DE LEEST was gevoegd; dat echter op het eerste gezicht niet blijkt dat de verplichting vervat in het door de verwerende partij geciteerde artikel 49, § 2, tweede lid, 1°, van Vlarem I, op straffe van nietigheid is voorgeschreven; dat een sanctie zoals opgelegd door artikel 19bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet in geval van het ontbreken van een bewijs van betaling van de verschuldigde dossiertaks, nl. het

van rechtswege onontvankelijk zijn van het beroep, ten dezen niet lijkt te bestaan; dat niet wordt betwist dat het attest van aanplakking en betekening van de beslissing van het schepencollege reeds sinds 26 april 1995 in het bezit was van de verwerende partij en dat daarin wordt vermeld dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 18 april 1995 aan de bevolking ter kennis werd gebracht door aanplakking op 26 april 1995 en dat inzage van het volledig besluit mogelijk was van 27 april tot 27 mei 1995; dat het beroep van Werner VAN DE LEEST dan ook binnen de in artikel 49, § 2, eerste lid, 2° van Vlarem I bepaalde termijn van dertig dagen vanaf de aanplakking van de beroepen beslissing lijkt te zijn ingediend; dat de aangeklaagde vormfout bijgevolg geen enkele weerslag op het verloop van de procedure lijkt te hebben gehad; dat het middel dan ook niet ernstig is;

Overwegende dat als derde middel wordt aangevoerd :

"3. Derde Middel uit de schending van artikel 50, 3e, 2e deel van Vlarem I, en van de wet van 29/7/91 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dewelke voorschrijven dat de beslissing in beroep uitdrukkelijk en omstandig dient gemotiveerd te worden.

Doordat de Bestendige Deputatie haar beslissing onvoldoende motiveert, meer in het bijzonder met betrekking tot het feit dat zij niet antwoordt op de bezwaren geuit in het beroepsschrift en evenmin waarom zij de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de Gemeente Zwijndrecht niet bevestigt.

Terwijl het beroepsgrievenschrift zonder enig bewijs te leveren, stelt dat er een beschadiging zou zijn van de afsluiting straatzijde, huisafsluiting (wat is het verschil) voetpaden en geluidsoverlast door op- en afrijden van vrachtwagens, lossen grondstoffen, overlast door stof en uitlaatgassen.

Aangezien nergens in de beslissing van de Bestendige Deputatie wordt gemotiveerd waarom het beroepsgrievenschrift wordt ingewilligd";

Overwegende dat de verwerende partij in dit verband stelt :

"Verzoekende partij stelt ten onrechte dat het besluit van de Bestendige Deputatie onvoldoende gemotiveerd is doordat niet geantwoordt wordt op de argumenten in het beroepschrift en omdat niet blijkt waarom de beslissing van het schepencollege niet bevestigd wordt.

De motiveringsplicht vereist niet dat de beslissing uitdrukkelijk een antwoord formuleert op elk aangevoerd argument van het beroep.

De door de beroeper aangehaalde argumenten inzake beschadiging van de afsluiting van de straatzijde, tuinafsluiting en voetpaden betreffen overigens elementen die niet in het kader van een milieuvergunningaanvraag kunnen beoordeeld worden.

Uit de motivering van het besluit van de Bestendige Deputatie blijkt duidelijk waarom de vergunning werd geweigerd :

- de hinderaspecten zijn nog steeds dezelfde als bij de vorige aanvraag in 1989 en exploitant toont niet aan dat er een verbetering is qua hinderbeperkende maatregelen;
- de leef- en woonkwaliteit in het woongebied kan onvoldoende gewaarborgd worden door de exploitatie van de inrichting;
- de exploitant werd bij de vorige vergunning in 1989 reeds de mogelijkheid geboden om zich te herlocaliseren binnen de 3 jaar, doch deze kans werd onbenut gelaten;
- de hinder is onvoldoende beperkbaar;

Uit deze argumenten kan de exploitant op voldoende wijze afleiden waarom de vergunning thans werd geweigerd.

De Bestendige Deputatie heeft dus geoordeeld om het bedrijf niet alsnog de mogelijkheid te bieden zich te herlocaliseren.

Exploitant weet reeds sedert de verleende vergunning dd. 7 december 1989 (nu 6 jaar !) dat er naar een andere vestigingsplaats dient uitgekeken te worden";

Overwegende dat Werner VAN DE LEEST in zijn beroepschrift tegen de door het college van burgemeester en schepenen verleende vergunning volgende bezwaren heeft aangevoerd :

"1) Herhaaldelijke beschadiging van de afsluiting straatzijde.

- 2) Herhaaldelijke beschadiging van de tuinafsluiting;
 - 3) Beschadiging van de voetpaden aan beide zijden van de straat.
 - 4) Geluidsoverlast door :
voortdurend op-en afrijden van kamions en containers.
lossen van grondstoffen.
gebruik van inpakmachine.
 - 5) Overlast door stof en uitlaatgassen.
- Naast een ernstige aantasting van het wooncomfort en de hinder bij de uitoefening van mijn beroep als huisarts leidt dit alles ook tot een substantiële waardevermindering van het eigendom";

Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet antwoordt op de bezwaren die door Werner VAN DE LEESE werden geuit tegen de in eerste aanleg verleende vergunning; dat de vergunning blijkens de motivering van die beslissing echter wordt geweigerd om de in de nota van de verwerende partij vermelde redenen; dat de over het administratief beroep uitspraak doende overheid de aanvraag die tot het beroepen besluit heeft geleid opnieuw in al haar aspecten heronderzoekt, zich derhalve niet moet beperken tot de door de beroeper aangevoerde argumenten en de vergunning mag weigeren om andere wettige redenen; dat het middel bijgevolg niet ernstig is,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien februari 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de HH. D. VERBIEST,
R. STEVENS,
Mevr. Ch. BAMPS,

staatsraad,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

M. -R. BRACKE.